

JESTEŚMY

Pismo parafii Świętego Ducha w Ćmiłowie

*Z okazji zbliżających się świąt Bożego Narodzenia
pragnę złożyć serdeczne świąteczne życzenia.*

Czynię to słowami Świętej Matki Teresy z Kalkuty.

*Zbliżają się radosne, rodzinne
święta Bożego Narodzenia
Zawsze, ilekroć uśmiechasz się
do swojego brata
i wyciągasz do niego ręce,
jest Boże Narodzenie.*

*Zawsze, kiedy milkniesz,
aby wysłuchać,
jest Boże Narodzenie.*

*Zawsze, kiedy rezygnujesz z zasad,
które jak żelazna obręcz uciskają ludzi
w ich samotności,
jest Boże Narodzenie.*

*Zawsze, kiedy dajesz odrobinę nadziei „więźniom”
tym, którzy są przytłoczeni ciężarem
fizycznego, moralnego i duchowego ubóstwa,
jest Boże Narodzenie.*

*Zawsze, kiedy rozpoznajesz w pokorze,
jak bardzo znikome są twoje możliwości
i jak wielka jest twoja słabość,
jest Boże Narodzenie.*

*Zawsze, ilekroć pozwolisz,
by Bóg pokochał innych przez ciebie,
Zawsze wtedy, jest Boże Narodzenie.*

BŁOGOSŁAWIONYCH, RADOSNYCH I ZDROWYCH ŚWIĄT BOŻEGO NARODZENIA!

Ks. Józef Czerwieniec - proboszcz

ROZMOWA Z BOGIEM

Śniło mi się, że przeprowadzałem wywiad z Bogiem.

Pan Bóg zapytał - więc naprawdę chciałbyś przeprowadzić ze mną wywiad?

Tak, jeżeli masz na to czas.

Bóg uśmiechnął się i powiedział - *mam całą wieczność.*

Powiedz mi proszę, co Cię najbardziej zdumiewa w ludziach?

To, że ludzie nudzą się dzieciństwem i śpieszą się, by dorosnąć, a potem tęsknią, by znowu być dziećmi.

To, że tracą zdrowie, aby zdobyć pieniądze, a potem tracą pieniądze, aby odzyskać zdrowie.

To, że przejęci przyszłością zaniedbują teraźniejszość i przez to nie żyją ani w teraźniejszości ani w przyszłości.

To, że żyją tak, jakby nigdy nie mieli umierać, a potem umierają tak jakby nigdy naprawdę nie żyli.

Przez chwilę byliśmy cicho, po czym zapytałem:

Jakich kilku życiowych wskazówek chciałbyś udzielić swoim dzieciom, jako ich, Ojciec?

Niech pamiętają, że nie mogą nikogo zmusić do tego, by kochał innych, ale mogą sprawić to, by trzeba całych lat, aby te rany zagoić.

Niech pamiętają, że bogatym człowiekiem wcale nie jest ten, kto ma najwięcej, lecz ten, kto najmniej potrzebuje.

Niech pamiętają, że obok nich są ludzie, którzy kochają ich szczerze.

Niech pamiętają, że dwoje ludzi może patrzeć na tę samą rzecz, a widzieć ją nieco inaczej.

Dziękuję za czas ofiarowany dla mnie i wywiad - powiedziałem pokornie.

Czy może jest jeszcze coś, co chciałbyś, aby Twoje dzieci dobrze zapamiętały?

Bóg uśmiechnął się i rzekł:

To, że Ja jestem, że zawsze kocham wszystkich ludzi i pragnę ich szczęścia.

Rekolekcjonista adwentowy w Ćmiłowie, ks. Kazimierz

ŚWIĘTOWANIE DNIA PAŃSKIEGO

Pierwsza niedziela Adwentu wprowadziła nas w nowy rok kościelny, liturgiczny i duszpasterski. Jest to ostatni rok realizacji trzyletniego programu duszpasterskiego Kościoła w Polsce zatytułowanego *Eucharystia daje życie*. Nawiązując do nauczania Papieża Benedykta XVI, program ten ujmuje Eucharystię jako tajemnicę wyznawaną, celebrowaną i świętowaną. W przeżywanym roku duszpasterskim, pod hasłem *Posłani w pokoju Chrystusa*, chcemy na nowo odczytać wartość i znaczenie niedzielnego świętowania, którego szczytem jest świadome, czynne i owocne uczestnictwo we Mszy Świętej.

Wśród licznych dokumentów opublikowanych przez świętego Jana Pawła II znajduje się także List apostolski *Dies Domini* na temat znaczenia niedzieli w życiu chrześcijanina. Jest ona przede wszystkim *Dniem Pańskim*, świętowaniem dzieła Stwórcy, który pobłogosławił dzień siódmy i uczynił go świętym. Niedziela to *Dzień Chrystusa*, który za nas umarł i dla nas zmartwychwstał, który zesłał nam od Ojca obiecane Ducha Świętego. Te istotne dla naszej wiary wydarzenia dokonały się w niedzielę, dlatego jest ona pierwszym i najważniejszym dniem tygodnia.

Niedziela to *Dzień Kościoła*. Sercem tego dnia jest zgromadzenie eucharystyczne wiernych. Jednoczy ono rodziny, aby stawały się Kościołem domowym i wypełniały swoje zadanie duchowo-moralnej odnowy narodu. Niedziela jest także *Dniem człowieka*, danym mu przez Boga, aby mógł w pełni rozwinąć swoje walory ludzkie i duchowe. Winna być dniem radości, odpoczynku i solidarności. Niedziela nadaje rytm kolejnym tygodniom i sprawia, że życie kościelne i duchowe zostaje głęboko osadzone w Chrystusie, znajduje w Nim rację bytu, czerpie od Niego pokarm i inspirację. Widzimy więc, że program duszpasterski Kościoła w Polsce łączy się harmonijnie z tematami III Synodu Archidiecezji Lubelskiej i Synodu zwołanego przez Papieża Franciszka. Sercem tych duszpasterskich inicjatyw jest komunია – duchowa wspólnota wierzących, wezwanych do aktywnego uczestnictwa w życiu Kościoła i posłanych w pokoju Chrystusa, aby być solą ziemi i światłością świata.

Niech nas w tym zadaniu wspierają nowi polscy błogosławieni: Kardynał Stefan Wyszyński, Matka Elżbieta Róża Czacka i bohaterski kapłan męczennik, ksiądz Jan Franciszek Macha, wyniesiony na ołtarze tydzień temu w Katowicach.

Z listu pasterskiego Metropolity Lubelskiego na Adwent 2021 r.

Z ŻYCIA KOŁA GOSPODYŃ WIEJSKICH W ĆMIŁOWIE

Koło Gospodyń Wiejskich w Ćmiłowie istnieje od 3 lat. Ostatnie miesiące mimo panującej pandemii możemy zaliczyć do bardzo udanych. Od dawna planowane wycieczki oraz pielgrzymki doszły do skutku.

W czerwcu nasze Koło uczestniczyło w uroczystościach odpustowych w Radecznicy.

W lipcu wzięłyśmy udział w dwudniowej wycieczce do Przemyśla i Krasieczyna, która wyzwoliła w nas podziwianie piękna miejsc kultu, duchowości i zabytków naszego regionu.

W szczególny sposób przeżyłyśmy pobyt w Strachocinie, gdzie znajduje się Sanktuarium Św. Andrzeja Boboli, który jest jednym z patronów Polski. Ksiądz przewodnik dogłębnie przybliżył nam historię świętego.

Niezapomniana jest także pielgrzymka w jakiej wzięłyśmy udział w październiku. Odwiedziłyśmy szczególnie miejsca kultu.

Na Jasnej Górze zносиłyśmy swoje prośby i intencje w sprawach własnych i Ojczyzny.

Na „Górcie Przeprosnej” pod Częstochową uczestniczyłyśmy w nabożeństwie w Bazylice Ojca Pio.

Nie mniej duchowo przeżyłyśmy pobyt na Świętym Krzyżu, gdzie zwiedzałyśmy klasztor, w którym od wieków znajdują się relikwie Krzyża Świętego.

Oprócz wspólnych wyjazdów, które jeszcze bardziej zintegrowały naszą wspólnotę, działalność naszą zaznaczyła się w uczestnictwie w konkursach ogłaszanych przez ARiMR a przeznaczonych dla Kół Gospodyń Wiejskich.

Możemy pochwalić się także sukcesem jaki odniosłyśmy w Wojewódzkim Konkursie KGW „Polska od kuchni”, gdzie w kategorii „Potrawa Regionalna” zajęłyśmy II miejsce. Nagrodę pieniężną otrzymałyśmy za „Forszmak Lubelski z Kurdybankiem”.

Konkurs odbył się na Rynku w Zamościu, gdzie nasze Koło wystawiło stoisko z lokalnymi wyrobami i rękodziełem.

Towarzyszyła nam kapela ludowa wraz z Zespołem Śpiewaczym „Głuskowianki” pod kierownictwem Pana Henryka Skórskiego.

Comiesięczne spotkania w świetlicy przy herbacie i pieczonych przez koleżanki ciastach cieszą się dużą frekwencją.

Tutaj ustalane są dalsze palny, wymiana doświadczeń i zamierzenia na następny okres.

W okresie świątecznym planujemy zorganizować wspólny wieczór opłatkowy przy śpiewaniu kolęd.

Jeżeli obecna sytuacja się poprawi zaprosimy osoby samotne z naszej miejscowości.

Dążymy do tego, aby Koło nasze oprócz działalności strukturalnych zostało bardziej zintegrowane z mieszkańcami wsi.

Koło Gospodyń Wiejskich, Ćmiłów

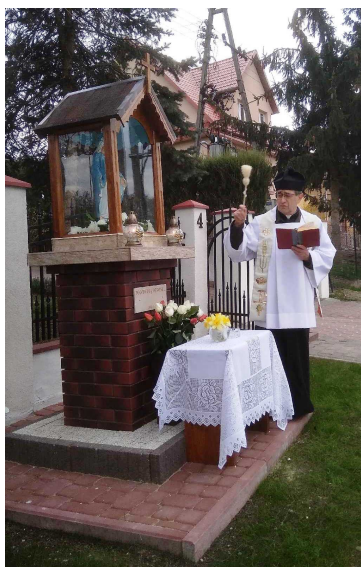
KOLEDA DLA NIEOBECNYCH

W ten wyjątkowy, świąteczny czas, kiedy będziemy łamać się opłatkiem, kiedy zasiądziemy do rodzinnej, wspólnej Wieczery Wigilijnej, kiedy będziemy celebrować kolejne BOŻE NARODZENIE, zapewne w wielu domach zagości również smutek spowodowany faktem, że już wielu z naszych bliskich nie zasiądzie z nami do wspólnego świętowania. Wielu jest już po drugiej stronie... My katolicy, wierzymy, że żyją w innej przestrzeni, bliżej Boga, w innej niż ludzkie ciało postaci. Niech rządzący się i przychodzący do nas Jezus „wyrówna rachunki strat zajmując puste miejsce przy stole” jak mówią słowa pięknej „kolędy dla nieobecnych”

*A nadzieja znów wstąpi w nas
Nieobecnych pojawią się cienie
Uwierzymy kolejny raz
W jeszcze jedno Boże Narodzenie
I choć przygasał świąteczny gwar
Bo zabrakło znów czyjegoś głosu
Przyjdź tu do nas i z nami trwaj
Wbrew tak zwanej ironii losu
Daj nam wiarę, że to ma sens
Że nie trzeba żałować przyjaciół
Że gdziekolwiek są, dobrze im jest
Bo są z nami choć w innej postaci
I przekonaj, że tak ma być
Że po głosach tych wciąż drży powietrze
Że odeszli po to by żyć
I tym razem będą żyć wiecznie
Przyjdź na świat, by wyrównać rachunki strat
Żeby zająć wśród nas puste miejsce przy stole
Jeszcze raz pozwól cieszyć się dzieckiem w nas
I zapomnieć, że są puste miejsca przy stole
A nadzieja znów wstąpi w nas
Nieobecnych pojawią się cienie
Uwierzymy kolejny raz
W jeszcze jedno Boże Narodzenie
I choć przygasał świąteczny gwar
Bo zabrakło znów czyjegoś głosu
Przyjdź tu do nas i z nami trwaj
Wbrew tak zwanej ironii losu
Przyjdź na świat, by wyrównać rachunki strat
Żeby zająć wśród nas puste miejsce przy stole
Jeszcze raz pozwól cieszyć się dzieckiem w nas
I zapomnieć, że są puste miejsca przy stole...*

Małgorzata

Zbigniew Preisner – muzyka
Szymon Mucha - tekst

02.03.2021

Poświęcenie kapliczki
maryjnej w Żabiej
Woli.

KOŁO GOSPODYŃ WIEJSKICH W MĘTOWIE

Za nami kolejny trudny rok. Rok pandemii. Odcisnął on swoje piętno na życiu rodzinnym i społecznym. Po złagodzeniu obostrzeń wróciliśmy do naszych praktyk religijnych. Uczestniczyliśmy w procesjach i świątach parafialnych. Podczas wizytacji biskupiej w naszej parafii zdałam sprawozdanie z zaangażowania naszego Koła w życie parafialne.

Zapagnęliśmy także podróżować po naszym kraju, zwiedzać zabytki naszej kultury i pielgrzymować do miejsc kultu religijnego.

Pierwszym miejscem do którego udałyśmy się była Sokółka – miejsce Cudu Eucharystycznego.

Cud Eucharystyczny w Sokółce w Kościele św. Antoniego związany jest z przemienieniem Hostii we fragment ludzkiego serca. Ten znak jest potwierdzeniem, że Eucharystia to prawdziwe Ciało i Krew Chrystusa. Jego żywa obecność pod postacią Chleba i Wina.

Spędziłyśmy tam czas na modlitwie indywidualnej i modlitwie koronki do Miłosierdzia Bożego.

Odprawiona została w naszej intencji Msza Św. Wyszłyśmy ze świątyni w stanie jakiegoś uniesienia z uczuciem obecności Żywego Boga.

Do Świętej Wody do Matki Bożej Bolesnej pielgrzymowałyśmy z Krzyżem i kamieniem intencyjnym „o jedność i wiarę”. Nasze wota zostały umieszczone na „Górze Krzyży”.

W Świętej Wodzie podobnie jak w Sokółce czuło się żywą obecność Boga.

Następną miejscowością na naszym pielgrzymim szlaku były: Radeckznica, Krasiczyn k. Przemyśla i Przemyśl.

W Radeckznicy w Bazylice Św. Antoniego uczestniczyłyśmy we Mszy św. Byłyśmy w kaplicy na wodzie. Brat zakonny bernardyn opowiedział nam historię św. Antoniego i historię Bazyliki. Opowiedział nam o różnych cudach i łaskach otrzymywanych za wstawiennictwem św. Antoniego. W podziemiach Bazyliki znajduje się krypta żołnierzy niezlomnych, w której spoczywają szczątki trzech żołnierzy AK.

W Krasiczynie zwiedzałyśmy przepiękny zamek. Obejrzałyśmy dziedziniec, kaplice zamkową, gabinet myśliwski. Inne komnaty były bez wyposażenia, gdyż zabytki zostały wywiezione, a księgozbiór spalony przez wojska sowieckie. Zamek w Krasiczynie to jeden z najpiękniejszych zabytków architektury. Przewodnik opowiedział nam jego historię, ale też historię ludzi z nim związanych. Jest przerażająca. Zachęcamy do odwiedzania tego miejsca.

Następnie pojechaliśmy do zabytkowego Przemyśla. Przemyśl to kraina wzniesień, z której można oglądać przepiękną panoramę całej okolicy. Na terenie miasta znajduje się wiele ciekawych zabytków.

W Przemyślu zwiedzałyśmy świątynie trzech różnych wyznań m.in. Kościół Archikatedralny pw. Wniebowzięcia NMP i św. Jana Chrzciciela. Katedra przemyska jest bogato zdobiona. Są piękne kaplice i ścienne malowidła.

W świątyni grekokatolickiej zachwylił nas zabytkowy ikonostas z XVII wieku.

W październiku zwiedzałyśmy pałac w Łańcutie. Obejrzałyśmy komnaty, kolekcję pojazdów konnych, storczykarnię i ikonostas. Zamek przetrwał II wojnę światową bez większych strat.

Nasza działalność nie ogranicza się tylko do organizowania wyjazdów i uczestnictwa w uroczystościach kościelnych. Wiele z naszych pań należy do Kółka Żywego Różańca. Wspieramy działalność misjonarzy groszem ofiarnym i modlitwą. W tym roku włączyłyśmy się w działalność charytatywną na rzecz podopiecznych Bractwa Miłosierdzia w Lublinie i naszej gminy.

Nasz wkład będzie polegał na wykonaniu pierogów z kapusty i grzybów, pierogów ruskich, aby dołączyć je do świątecznej paczki.

Henryka Mielnik z Mętowa

Zdjęcie nadesłała Henryka Mielnik

02.03.2021 - Poświęcenie kapliczki maryjnej w Żabiej Woli.

PATRONI ŚWIĘCI W NIEBIE

Kiedy przychodzimy na świat, każdemu z nas nasi rodzice nadają na Chrzcie Świętym imię lub nawet dwa imiona. To zdarzenie (nadanie imienia) powoduje, że dla otoczenia stajemy się konkretnymi osobami. Razem z imieniem każdy z nas dostaje osobistego Patrona, którego imię nosimy i z którym mamy wspólne święto. Współczesne nasze „imieniny” to przecież liturgiczne wspomnienie Świętego Patrona.

Pytanie, czy znamy swojego Patrona, jego historię życia tu na ziemi oraz historię łaski dostąpienia Nieba? Zapewne nie są nam obce Postaci takie jak np.: Św. Anna, Św. Piotr, Św. Łukasz czy Św. Jan, ale czy nosząc imię np. Blanka wiemy cokolwiek o tej Świętej?

Oto kilka żywotów Postaci Świętych więcej lub mniej nam znanych, których wspominamy w bieżącym miesiącu – grudniu.

Święta Blanka znana jest jako Blanka Kastylijska zasłynęła przede wszystkim jako kobieta o zdolnościach politycznych i przywódczych, nigdy jednak nie zapomniała o swojej głębokiej wierze. Blanka Kastylijska urodziła się 4 marca 1188 w Palencji. Przyszła na świat w znamienitej rodzinie, była córką Alfonsa Szlachetnego i Eleonory Angielskiej. Od najmłodszych lat otrzymywała staranne wychowanie religijne, zaszczerpiono w niej pobożność i prawdziwą wiarę w Boga. Umowa jej rodziców z władcą Francji zmusiła młodą Blankę do zawarcia małżeństwa z następcą króla Francji, Ludwikiem. Ślub młodej pary odbył się w roku 1200. Blanka zamieszkała w rezydencji Filipa w Paryżu. Okazała się być bardzo dobrą, wspierającą żoną. Kiedy jej mąż najechał Anglię, spotkał się z ogromnym buntem. Ojciec nie chciał mu wówczas udzielić wsparcia, natomiast żona trwała przy mężu cierpliwie i wyrozumiale. Sama organizowała nawet ataki floty i chociaż nie udało się Ludwikowi zdobyć tronu Anglii, był on bardzo wdzięczny Blance. Po śmierci swojego męża kobieta została regentką Francji, tymczasowo sprawowała władzę, ponieważ jej syn był jeszcze na to za młody. Sytuacja w państwie była bardzo trudna, ale kobieta pokazała wtedy swoją ogromną siłę. Przeciwwstawiała się wrogom, udało jej się pokonać ligę baronów, a nawet odeprzeć angielskie ataki. Swoją bezkompromisową postawą wywoływała liczne bunty, miała wielu przeciwników, jednak nie ulegała presji i się nie poddawała. W roku 1236 Blanka przekazała koronę swojemu najstarszemu synowi, Ludwikowi Świętemu. Jednak po kilku latach król wyjechał na krucjatę, wówczas Blanka ponownie przejęła opiekę nad Francją. W roku 1252 kobieta bardzo poważnie zachorowała. Została przeniesiona do klasztoru na przedmieściach Paryża, aby odzyskać siły. Niestety, kilka dni później zmarła. Było to 26 listopada 1252 roku.

Blanka przez całe życie była niezwykle pobożna. Każdemu ze swoich dzieci przekazywała głęboką wiedzę

religijną. Nawet w czasach kryzysu i ciężkiej sytuacji we Francji nie przestawała wierzyć w Boga i właśnie w Nim szukała pomocy i otuchy. Należy dodać, iż pod koniec swojego życia Blanka wstąpiła do Zakonu Cysterskiego i stała się osobą duchowną. W Kościele katolickim Blankę okrzyknięto osobą świętą. Wspomnienie jej życia i czynów ma miejsce co roku dnia 1 grudnia. 4 grudnia wspominamy natomiast **Świętą Barbarę**. Jest to osoba o bardzo ciekawym, wręcz niepowtarzalnym życiorysie. Urodziła się na przełomie III i IV wieku w Nikomedii, stolicy Bitynii (obecnie Turcja) jako córka bogatego i wpływowego człowieka o imieniu Dioskur. Była jedynaczką i odznaczała się ponoć niezwykle urodą. Była przy tym zdolna i inteligentna. O jej rękę ubiegało się wielu znakomitych młodzieńców, lecz Barbara wszystkich odprowadzała z kwitkiem. Ojciec pragnął uchronić ją nie tylko przed zgubnym wpływem zepsutej ówczesnej młodzieży, ale także przed chrześcijaństwem. Jednakże Barbara spotykała się z niewielką grupką chrześcijan. Prowadziła także korespondencję z wielkim filozofem i pisarzem Orygenesem z Aleksandrii. Pod jego wpływem przyjęła chrzest i złożyła ślub czystości. Nie wiemy dokładnie ani kiedy, ani w jakich okolicznościach poniosła śmierć. Przypuszcza się, że stało się to w Nikomedii, w 305 lub 306 r., kiedy nasilenie prześladowań za panowania cesarza Maksymiana Galeriusza (305-311) było najkrwawsze. Nie znamy również miejscowości, w której żyła święta i oddała życie za Chrystusa. Do Barbary przychodzili najróżniejsi nauczyciele, aby przekazać jej swoją wiedzę. Niestety nie zdołała ukryć swej wiary. Ojciec dowiedział się o wszystkim, gdy córka odrzucała kolejnych kandydatów do jej ręki. Pragnąc wydać ją za mąż i złamać opór dziewczyny, zbudował wieżę, w której ją uwięził. Sądził, że w ten sposób wybije jej z głowy wiarę w Chrystusa. Jej zdecydowana postawa wywołała w nim wielki gniew. Bojąc się o swoją wysoką pozycję i urząd, sam stał się prześladowcą córki. Przez pewien czas Barbara była głodzona i straszona, żeby wyrzec się wiary. Kiedy to nie poskutkowało, ojciec zaprowadził ją do sędziego i oskarżył. Sędzia rozkazał najpierw Barbarę ubiczować, jednak jej chłosta wydała się jakby muskaniem pawich piór. W nocy miał ją odwiedzić Chrystus, inni mówią, że anioł zaleczył rany i udzielił jej Komunii św. Potem sędzia kazał Barbarę bić maczugami, przypalać pochodniami, a wreszcie obciąć jej piersi. Chciał ją w takim stanie pognać ulicami miasta, ale wtedy zjawił się anioł i okrył jej ciało białą szatą. Wreszcie sędzia zrozumiał, że torturami niczego nie osiągnie. Wydał więc wyrok, by ściąć Barbarę mieczem. Wykonawcą tego wyroku miał się stać sam ojciec Barbary. Tradycja mówi, że Barbara uciekła przed nim i schroniła się w skale, która w cudowny sposób miała się przed nią otworzyć. Jednak wydał ją pastuch, którego owca weszła do tej skały. Podobno po wykonaniu wyroku, ledwie Dioskur odłożył miecz, zginął rażony piorunem, a owce pasterza-zdrajcy zamieniły się w szarańczę. Być może, że właśnie tak nietypowa śmierć, zadana ręką

własnego ojca, rozślawiła cześć św. Barbary na Wschodzie i na Zachodzie. Wraz z przyjęciem chrześcijaństwa przez Polan przyniesiono na nasz teren kult św. Barbary, który od początku był zawsze bardzo żywy. Już w modlitewniku Gertrudy, córki Mieszka II (XI w.), wspominana jest pod datą 4 grudnia. Pierwszy kościół ku jej czci wystawiono w 1262 r. w Bożyniewie koło Środy Śląskiej. W wieku XV wydział teologiczny na Akademii Krakowskiej obrał sobie za patronkę św. Barbarę. Jako patronkę dobrej śmierci czcili św. Barbarę przede wszystkim ci, którzy na śmierć nagłą i niespodziewaną są najczęściej narażeni: górnicy, strażacy, hutnicy, marynarze, rybacy, minerzy, saperzy, żołnierze, kamieniarze, więźniowie, strażnicy itp. Polecali się jej wszyscy, którzy chcieli sobie uprosić u Pana Boga śmierć szczęśliwą. W Polsce istniało nawet bractwo św. Barbary jako patronki dobrej śmierci. Należał do niego m.in. św. Stanisław Kostka. Nie zawiódł się. Kiedy znalazł się w chorobie śmiertelnej na łożu boleści, a właściciel wynajętego przez Kostków w Wiedniu domu, protestant Kimberker, nie chciał wpuścić kapłana, wtedy zjawiła mu się św. Barbara w asyście dwóch aniołów i udzieliła mu Komunii Świętej. W ostatnim dniu grudnia obchodzi swoje święto **Melania**. Do historiografii przeszła pod przydomkiem Melania Młodsza. Dla odróżnienia od swej krewnej, bogobojnej matrony rzymskiej, wielkodusznej dobrodziejki wielu instytucji kościelnych, którą historycy nazywają Melanią Starszą (+ 409). Jednak mimo swych wielkich zasług i ascetycznego trybu życia Melania Starsza nie znalazła się nigdy w katalogach świętych. Młodsza natomiast zajęła poczesne miejsce w Martyrologium Rzymskim pod dniem 31 grudnia. Urodziła się także w Rzymie, w r. 383. Była córką senatora Waleriusza Publicoli i jego żony Albiny Ceionia. Gdy miała lat trzynaście, przymuszono ją do zawarcia małżeństwa z jej krewnym, Waleriuszem Pinianem. Urodziła mu córkę i syna, ale dzieci te bardzo wcześnie zmarły. Skłoniła wówczas męża do życia wstrzemięźliwego; majątek zaś, który obejmował olbrzymią fortunę rozrzuconą po całym niemal cesarstwie, przeznaczony miał być na dobre cele. Po śmierci ojca (404) zaczęła te zamiary realizować, ale natrafiła na protesty i opór rodziny. Wówczas postarała się o aprobatę cesarza Honoriusza. Dom przy Via Appia obróciła tedy na schronisko dla pielgrzymów i pokaźne sumy przeznaczyła na zapomogi dla biednych i budowę klasztorów. W 406 r. odwiedziła w Noli św. Paulina, następnie zaś z obawy przed Gotami schroniła się na Sycylii, gdzie utrzymywała żywy kontakt z Rufinem. Po jego śmierci przez siedem lat przebywała w północnej Afryce. Założyła tam kilka wspólnot życia ascetycznego i utrzymywała z kolei jak najlepsze kontakty z Alipiuszem i Augustynem. Potem poprzez Aleksandrię wyruszyła do Palestyny. Odwiedziła wówczas św. Cyryla Aleksandryjskiego i sławne ośrodki życia zakonnego w Egipcie. Od 417 r. przebywała już stale w Jerozolimie. Na Górze Oliwnej ufundowała klasztor żeński. W 431 r. pochowała obok klasztoru swego męża, Piniana. Sama wiodła

teraz życie wypełnione bogomyślnością i pokutami. W 436 r. wyruszyła jeszcze raz w drogę. Tym razem celem podróży był Konstantynopol, gdzie dla wiary pozyskała i na śmierć przygotowała swego wuja, Woluzjusza. Zetknęła się wówczas także z cesarzową Eudoksją, która odwiedziła ją później w Jerozolimie. Melania zmarła 31 grudnia 439 r. Jej życiorys napisał kapelan jej i klasztoru, mnich Geronejusz. Oryginał nie zachował się, posiadamy natomiast dwie wersje, łacińską i grecką. Ich wydanie u progu naszego wieku przyczyniło się waleń do odnowy czci Melanii Młodszej. W 1907 r. Pius X zatwierdził jej kult liturgiczny.

31 grudnia to również imieniny **Sylwestra**.

Nieznana jest data urodzenia św. Sylwestra. Był Rzymianinem, papieżem w latach 314 – 335. Święty kościoła katolickiego i prawosławnego. Urodził się w chrześcijańskiej rodzinie Rufina i Justyny. Jego ojciec był kapłanem, narażając swoje życie, przechowywał on w tajemnicy przed prześladowcami święte księgi chrześcijańskie, w tym Pismo Święte. Część źródeł historycznych podaje, że Rufin zmarł kiedy Sylwester był małym chłopcem. Matka obawiając się samotnego macierzyństwa, oddała go pod opiekę uczonego kapłana. Sylwester już od dziecka chętnie się uczył, został dobrze wychowany. Kiedy miał 30 lat przyjął święcenia diakona i prezbitera. Już w 314 roku wybrano go na 33. papieża, zastąpił zmarłego św. Milejadesa. W czasach jego pontyfikatu chrześcijanie otrzymali na mocy edyktu mediolańskiego wolność wyznania. To św. Sylwester ustanowił pogański dzień słońca, chrześcijańskim Dniem Pańskim. W tym samym czasie Konstantyn Wielki zdecydował, że niedziela będzie dniem wolnym od pracy – był to rok 321. Papież Sylwester zajął się organizacją kultu Bożego, między innymi poprzez umożliwienie duchownym sprawowania wyłącznie funkcji kościelnych. Jego pontyfikat to również pierwszy sobór w Nicei, który odbył się w 325 r. Ustalono na nim między innymi brzmienie wyznania wiary (wygłasza się je w czasie mszy), wprowadzono jednolite obchody Wielkanocy. 18 listopada 326 r. papież Sylwester konsekrował finansowaną przez Konstantyna Wielkiego bazylikę św. Piotra w Watykanie. Konstantyn Wielki ufundował jeszcze jedną bazylikę św. Jana. Pontyfikat Sylwestra I trwał 21 lat. Św. Sylwester I wspominany jest od V wieku. Postać św. Sylwestra wspominana jest w kościele katolickim 31 grudnia, w kościele prawosławnym 15 stycznia według kalendarza gregoriańskiego. Przedstawia się go w stroju papieskim lub biskupim, często jako starca z siwą brodą. Obok niego na ikonach widnieją: Ewangelia, kościół, gałązka oliwna, a także wąż lub smok u stóp.

Przedstawione Postaci niech będą zachętą do poznawania historii innych Świętych, naszych imienników.... to naprawdę ważne, abyśmy wiedzieli cokolwiek o naszych Patronach.

Zaczerpnięto z Żywoty Świętych oraz z Internetu. Małgorzata

SPACER KLASY 3B ALEJKAMI LUBELSKIEGO CMENTARZA PRZY UL. LIPOWEJ

Listopad jest miesiącem zadumy, kojarzy się przede wszystkim z odwiedzaniem cmentarzy, modlitwą za zmarłych i zapalaniem zniczy na grobach. Uczniowie z klasy 3b celem uczczenia pamięci zmarłych wybrali się na spacer alejkami Cmentarza przy ulicy Lipowej w Lublinie. Jest to jedna z najpiękniejszych i najstarszych nekropolii w Polsce, gdzie spoczywają ludzie zasłużeni, jak i zwykli obywatele miasta i regionu.

Nasz spacer rozpoczęliśmy od bramy głównej, gdzie poznaliśmy historię powstawania cmentarza „za miastem” oraz samego cmentarza. Pierwsza część naszej trasy wiodła przez cmentarz rzymskokatolicki, z jego najstarszą częścią. Mijając kaplicę podziwialiśmy najstarsze nagrobki, o przepięknej stylowej architekturze, ze starymi porcelankami oraz ciekawymi inskrypcjami. Zatrzymaliśmy się przy grobach znanych Lublinian: m.in. Hieronima Łopacińskiego - słynnego historyka i etnografa, Plagego i Łaskiewicza – założycieli pierwszej polskiej wytwórni samolotów mieszczącej się w Lublinie oraz niedawno zmarłego kompozytora - Romualda Lipko. Największe wzruszenie ogarnęło nas przy grobach dzieci, gdzie pani przewodnik opowiedziała nam o tragedii, jaka wydarzyła się w czerwcu

1961 r. w Kazimierzu Dolnym, kiedy to trzynaścioro uczniów klas piątych podczas wycieczki szkolnej utopiło się w nurtach Wisły.

Jednym z najważniejszych punktów zwiedzania było oddanie hołdu oraz zapalenie zniczy w Miejscach Pamięci Narodowej tj. przy Grobowcu Powstańców Styczniowych, Mogile Dzieci Zamojszczyzny, Mogile Więźniów Zamku Lubelskiego, Mogile Ofiar Terroryzmu Hitlerowskiego oraz Symbolicznej Mogile Katyńskiej. Uczniowie w zadumie pochylili czoła nad grobami żołnierzy, dzięki którym dzisiaj możemy żyć w wolnej Polsce.

Spacer alejkami cmentarza był dla dzieci ogromnym przeżyciem, szły skupione i bardzo zaciekawione. W czasie wycieczki poznały tradycje oraz zwyczaje związane z pochówkiem w naszej kulturze i religii. Zrozumiały też, jak należy zachowywać się na cmentarzu, by nie zakłócać spokoju zmarłych i osób odwiedzających to miejsce. Była to wspólna lekcja, zagłębiająca w świat wartości społecznych, moralnych i patriotycznych. Każdy uczestnik wycieczki z pewnością zrozumiał potrzebę pielęgnowania pamięci o naszych przodkach, ludziach zasłużonych i o bohaterach naszej wolności.

Agata Rekiel

Zdjęcie nadesłała Agata Rekiel

MUREM ZA POLSKIM MUNDUREM

Szkoła Podstawowa w Mętowie przyłącza się do akcji społecznościowej „Murem Za Polskim Mundurem”, wspierającej żołnierzy oraz funkcjonariuszy Straży Granicznej i Policji, którzy obecnie pełnią służbę na granicy polsko-białoruskiej. Uczniowie z oddziałów przedszkolnych, klas 1-3 oraz 4-6 wykonali piękne kartki, laurki, które wysłane zostały do żołnierzy oraz innych funkcjonariuszy mundurowych stacjonujących na granicy polsko-białoruskiej.

Małgorzata Wojtyła- Drwal, Sylwia Wójcik

AKCJA - „SADZENIE - DRZEWEK”

Z okazji przedszkolnego Dnia Ziemi przedszkolaki ze Szkoły Podstawowej im. Jana Pawła II w Mętowie postanowiły pomóc naturze. Dwie najstarsze grupy „Jeże” i „Sowy” wzięły udział w akcji sadzenia drzewek organizowanej przez Nadleśnictwo Świdnik w Żabiej Woli. Dzieci z dużym zapałem i zaangażowaniem wybierały miejsca dla sadzonek, okopywały dołki i wspólnie z dorosłymi sadziły drzewka. Pomocą w trakcie sadzenia służył nam Pan Leśniczy który opowiadał o ochronie drzew i lasów i umiejętnym sadzeniu młodych sadzonek. Ta ogólnoswiatowa inicjatywa sadzenia drzew została zainicjowana po to, aby zmniejszyć zagrożenia wynikające z globalnego ocieplenia, a także zachwiania równowagi ekologicznej. Pamiętajmy, że drzewa są niezastąpione w regulacji klimatu, ponieważ, jak żaden inny organizm, pochłaniają bardzo duże ilości dwutlenku węgla.

Katarzyna Brzuszkiewicz, Renata Skalecka

„MYŚLE, WIĘC NIE ŚMIECĘ” – AKCJA SPRZĄTANIE ŚWIATA – POLSKA

Szkoła Podstawowa im. Jana Pawła II w Mętowie wzięła udział w Akcji Sprzątanie Świata – Polska, która jest częścią międzynarodowego ruchu „Clean Up The World”, wywodzącego się z Australii.

W naszej szkole akcja trwała w dniach 20.09.2021r. – 15.10.2021r. Wzięli w niej udział uczniowie z różnych grup wiekowych. Dzieci z przedszkola wraz ze swoimi paniami sprzątały teren wkoło szkoły, boiska i plac zabaw. Nauczyciele ze starszymi dziećmi sprząтали teren w miejscowościach: Mętów, Czerniejów tj. okoliczne drogi, rowy, łąki, brzeg rzeki Czerniejówki oraz las w porozumieniu z leśniczym z Nadleśnictwa Świdnickiego.

Zebrano aż 23 worki śmieci! Dzięki akcji dzieci poczuły się odpowiedzialne za najbliższe środowisko. Niektórzy nauczyciele z uczniami czując niedosyt i widząc ogrom potrzeby dbania o naszą planetę, podjęli decyzję ponownego wyjścia w celu sprzątania. Te działania mogliśmy podjąć również dzięki pomocy Gminy Głusk i Nadleśnictwu Świdnik, które wspomogły naszą Akcję wyposażając nas w worki na śmieci, rękawiczki oraz odbierając śmieci.

Szkolny koordynator akcji – Julia Ćwikła

Zdjęcie nadesłała Agata Rekiel

SZKOLNY ZESPÓŁ PIEŚNI I TAŃCA „JANEK I STEFANEK”, to nowy projekt kulturalny Stowarzyszenia Artystyczna Gmina Głusk. Powstał na bazie Szkoły Podstawowej im. Jana Pawła II w Mętowie i Szkoły Podstawowej w Wilczopolu-Kolonii im. Stefana Kardynała Wyszyńskiego. Nazwa zespołu wywodzi się od imion dwóch wielkich Polaków-Patriotów, Świętego Jana Pawła II i Błogosławionego Stefana Kardynała Wyszyńskiego, patronów tych dwóch szkół z terenu naszej gminy.

Zespół powstał we wrześniu 2020 r. z inicjatywy nauczyciela muzyki tych szkół. Celem powstania zespołu było danie możliwości zapoznania i uczestnictwa w spuściźnie naszych przodków, kultywowanie polskich tradycji ludowych w dziecięcym wymiarze, w szczególności w zakresie tańca, śpiewu i gry na instrumentach ludowych. Choreografem zespołu jest Pan Adam Bukowski, tancerz i choreograf Zespołu Pieśni i Tańca „Lublin” im. Wandy Kaniorowej, oraz kierownikiem i choreografem Zespołu Pieśni i Tańca „Dąbrowica”. Akompaniatorem zespołu jest Pan Daniel Mazurek, doświadczony muzyk pracujący w wielu formacjach ludowych Lubelszczyzny. Obecnie w zajęciach zespołiku uczestniczy około 50 dzieci z terenu naszej gminy.

W trudnych warunkach pandemicznych ubiegłego roku, zespół pracował kilka miesięcy, kiedy tylko pozwalała na to sytuacja, poznając podstawowe kroki i figury tańca ludowego. W br. szkolnym udaje nam się pracować systematycznie, doskonalić taniec śpiew w oparciu o repertuar ludowy. Mali Artyści występują w tymczasowych strojach. Czynione są starania o pozyskanie oryginalnych strojów ludowych. Obecnie Zespół przygotowuje kolejne widowisko, którego premiera, jeżeli sytuacja pozwoli, wkrótce.

Henryk Skórski

Zdjęcie nadesłał Henryk Skórski

SERDECZNE PODZIĘKOWANIE DLA PARFIAN W ĆMIŁOWIE

Szczęść Boże,

Z całego serca pragniemy podziękować w imieniu własnym i Wiktorii, wszystkim darczyńcom za wrażliwość, za otwartość serca, za bezinteresowną chęć do czynienia dobra, za modlitwę, za życzliwe przyjęcie przez Proboszcza i księży w niedzielę 22 sierpnia. Dziękujemy za to, że są ludzie, którym nie jest obojętny los drugiego człowieka. Otrzymana od Państwa kwota 3 576.05 zł pomoże Wiktorii wkrótce osiągnąć cel i marzenie o samodzielnym chodzeniu. Jeszcze raz pragniemy podziękować wszystkim ludziom dobrej woli za pomoc, szczodry gest, okazane serce i wrażliwość.

„Człowiek jest dobry nie przez to kim jest, lecz przez to czym dzieli się z innymi...” (Jan Paweł II)

WITRAŻ – OBRAZ MAŁOWANY SŁOŃCEM

Witraż znany był już w starożytnym Egipcie, gdzie pełnił rolę klejnotów. Na podstawie wykopalisk z Herkulanum i Pompei wiemy, że to Rzymianie jako pierwsi wykorzystywali szkło w roli szyb okiennych, umieszczając jego kawałki w otworach kamiennych murów. Ale to Arabowie byli pionierami w wykorzystywaniu witraży w oknach. Początkowo szkło witrażowe sporządzano z popiołu bukowego i dobrze przemytego piasku. Z czasem używano także popiołu z paproci leśnych. Do barwienia pierwszych szklanych obrazów wykorzystywano błękit uzyskany z tlenku kobaltu oraz czerwień ze związków miedzi, purpurę uzyskiwano z manganu, a żółcień z żelaza zmieszanego z manganem. W VIII wieku pojawiło się pojęcie vitrearrii określające szklarzy-witrażystów, którzy byli w czasach wczesnośredniowiecznych jednocześnie vitri factores – wytwórcami szkła. Fachowcy ci byli często i chętnie przyjmowani do klasztorów, gdzie dbano również o ich szersze wykształcenie. Zaczniemy jednak od definicji „witraża”.

„Witraż to kompozycja wykonana z odpowiednio dobranych i zestawionych ze sobą kawałków szkła barwionych w masie, połączonych ołowianymi szprosami w kwatery, które stanowią wypełnienie otworu okiennego.” Rozwinął się z mozaiki i od samego początku jego rozwój był związany z budownictwem kościelnym. Najstarszy zachowany witraż przedstawiający głowę Chrystusa z klasztoru Weissenburg, pochodzi z IX w. W architekturze kościelnej i klasztornej witraż był nie tylko szybą zamykającą otwór okienny. Wprowadzając światło do wnętrza, barwił je i wytwarzał nastrój, stanowił ilustrowaną księgę przedstawień religijnych, co niewątpliwie wywierało olbrzymie wrażenie wśród wiernych zgromadzonych w kościele, wzbudzając w nich respekt i większą bojaźń bożą. Rozwój witrażu nastąpił w XII w. kiedy to powierzchnia okien uległa znacznemu powiększeniu oraz udoskonalono technikę produkcji i barwienia szkła. Rozkwit witrażownictwa nastąpił w okresie gotyku (XIII i XIV w.), wówczas zajął on ważną pozycję wśród sztuk pięknych. Przykładem kunsztu ówczesnych artystów mogą być witraże kościołów w Chartres, Bourges, katedry Notre Dame i Ste Chapelle w Paryżu, w Polsce – w Kościele Mariackim w Krakowie. Od XVI wieku witraż stopniowo zanika, znajomość jego technik upada. Odrodzenie witrażu nastąpiło w XIX wieku pod wpływem romantyzmu i jego fascynacji średniowieczem. Pojawiły się pierwsze opracowania naukowe poświęcone witrażom oraz warsztaty rozwijające technikę witrażownictwa. Na przełomie XIX i XX wieku walory i piękno witraży odkryła secesja, która przyniosła ze sobą m.in.

zamiłowanie do falistych i płynnych linii, bogatej ornamentyki oraz swobodnych układów kompozycyjnych. Znaczące miejsce w witrażownictwie tego okresu zajęli polscy twórcy. Józef Mehoffer zdobył pierwszą nagrodę w międzynarodowym konkursie na witraż do katedry we Fryburgu. Stanisław Wyspiański przygotował projekty witraży dla kościoła oo. Franciszkanów w Krakowie. Ważne w rozwoju współczesnego witrażownictwa były dokonania Ludwika Comfory Tiffany'ego w Nowym Jorku. Zastosował on nowy rodzaj szkła tzw. opalizowanych a także nową bardziej finezyjną technikę łączenia szkła witrażowych – przy pomocy owijania ich folią miedzianą i lutowania. Witrażem interesowali się także ekspresjoniści, kubiści, surrealiści i abstrakcyjniści. Nowatorską formę ekspresji w swych witrażach stosował [Mark Chagall](#). W XX wieku pojawiła się nowa technika witraża szklano-betonowego. Obecnie witraże mają bardzo szerokie zastosowanie. Spotykane są nie tylko w przeszkleńiu okien, lecz także w drzwiach, meblach, przesłonach parawanach, ścianach działowych oraz w przedmiotach użytkowych jak np. lampy, abażury. Najstarsze zachowane do dziś witraże znajdują się w katedrze w Augsburgu w Niemczech, przedstawiają Mojżesza, Daniela i trzech proroków. Powstały one około 1050 r. Jeden z największych witraży znajduje się w katedrze w Gloucester w Anglii. Ma on 22 m wysokości i ok. 11,5 m szerokości; wykonany został dla upamiętnienia zwycięskiej bitwy pod Crecy w czasie wojny stuletniej. Największy w Europie i drugi co do wielkości na świecie [witraż](#) znajduje się w Rypinie, a nie w Jaworznie jak często błędnie podają źródła. W latach 70-tych XX wieku nastąpił gwałtowny powrót do witrażownictwa. Współczesne szklane obrazy przeszły do kultury masowej, a średniowieczne witraże stały się poszukiwanym towarem wśród kolekcjonerów tych dzieł.

Miejmy nadzieję, że w niedługim czasie witraże czyli obrazy słońcem malowane ubogacą również nasz Kościół.

Małgorzata (zaczepnięto z internetu)

Z Kroniki Orkiestry Dętej Gminy Glusk

Pomimo niesprzyjających warunków do organizowania imprez muzyczno-kulturalnych, a co za tym idzie niemożności zaprezentowania swojego repertuaru muzycznego na żywo, muzycy Orkiestry Dętej Gminy Glusk pod okiem swoich instruktorów intensywnie pracowali przez cały rok, najpierw uczestnicząc w zajęciach zdalnych, a od połowy maja w próbach stacjonarnych odbywających się już tradycyjnie w Bramie-Wieży w Dominowie. Owocem tej wyteżonej pracy jest debiutancka płyta Orkiestry, której profesjonalne nagranie zrealizowane zostało 10 i 11 sierpnia, w siedzibie Urzędu Gminy Glusk. Jednocześnie orkiestra szlifując swój muzyczny repertuar przygotowywała się do występu na XVI Dożynkach Gminy Glusk w Dominowie, a 5 września zagrała dla pszczelarzy z okazji III Wojewódzkiego Lubelskiego Święta Miodu. 4 maja członkami Orkiestry wstrząsnęła wiadomość o śmierci ich Drogiego Kolegi i Przyjaciela – Kazimierza Burdelaka, który dzielił się z nimi serdecznym uśmiechem, miłym słowem, życzliwym gestem, a pamięć o Nim będzie towarzyszyć muzykom nie tylko podczas prób i koncertów.

Nieźmiernie ciesząc się z pierwszej nagranej przez Orkiestrę Dętą Gminy Glusk płyty, Biblioteka-Centrum Kultury w Dominowie na czele z Panią dyrektorką Agnieszką Stępniańską przygotowała dla czytelników gazetki parafialnej „Jesteśmy” Świąteczny Quiz z Orkiestrą, w którym do wygrania są trzy płyty zespołu. Wystarczy odpowiedzieć na pytanie: Gdzie odbył się pierwszy koncert Orkiestry? Odpowiedzi należy kierować w dniu **26 grudnia** br. na adres mailowy: centrumkultury@glusk.pl

Z ŻYCIA PARAFII

NOWI PARAFIANIE

Żurawski Antoni Stanisław, Momot Antoni, Czerwonka Alicja, Gniduła Maja, Listos Aleksander, Wesołowska Amelia Julia, Żmuda Wanda, Przybysz Antoni Jan, Przybysz Michalina Maria, Baran Filip, Malarz Liliana Laura, Jasińska Laura, Romanek Leon Antoni, Zajglic Wojciech Piotr, Ciołek Bartosz Arkadiusz, Baranowski Michał Andrzej, Nieściur Jakub, Tkaczyk Lena, Hejno Dawid, Kurek Ignacy, Jurek Zuzanna, Wersocki Aleksander, Koziół Natalia, Ziemia Alicja, Śnieżek Marcel, Oleszczak Bartłomiej Antoni, Zalewska Maria, Lipczak Karolina Łucja.

Dzieciom i Rodzicom niech Bóg Błogosławi!

SAKRAMENT MAŁŻEŃSTWA

Czerwonka Damian i Rudnik Katarzyna Ewa, Jodłowski Paweł Marcin i Kurek Paulina, Gardziejowski Adrian Paweł i Piórkowska Dorota, Kroszka Sebastian i Jamielniak Justyna, Kruk Łukasz i Słomka Katarzyna, Wudarski Jakub i Ziemia Justyna Beata, Skrzypiec Michał i Mołdoch Anna Małgorzata, Zawistowski Maciej Adam i Mędyk Klaudia Edyta, Kuśmierz Łukasz Andrzej i Grzesiak Joanna Magdalena, Mordziński Patryk Łukasz i Sternik Paulina

Magdalena, Wodnicki Marcin Zbigniew i Tokarska Joanna, Wnuk Piotr i Bednarczyk Kinga.

Szczęść Boże Młodym Parom!

ODESZLI DO PANA

Omiotek Małgorzata (†53) Laskowska Grażyna (†68) Gęca Roman (†87) Mituła Andrzej (†53) Dudziak Jadwiga Katarzyna (†79) Piasecka Helena (†93) Czachor Elwira (†71) Mędyk Amelia (†13) Madej-Szczepanik Jadwiga Alicja (†75) Dudzik Krystyna (†91) Mikołajko Jan Mieczysław (†63) Kaznawska Elżbieta (†65) Burdelak Kazimierz Piotr (†70) Gawron Zofia (†81) Pankowski Janusz (†95) Mazur Zbyszek Paweł (†69) Skalecka Stefania (†85) Reszka Apolonia (†87) Zonik Daniela (†87) Błaszczak Małgorzata (†52) Mielnik Czesława (†94) Chołdżyńska Marianna Czesława (†94) Kulik Irena (†68) Tkaczyk Teresa (†72) Hejduk Ryszard (†82) Jurek Władysław (†70) Czapiński Zbigniew Jan (†70) Świsłak Krystyna Maria (†81) Kowalczyk Aleksander (†73).

Wieczny Odpoczynek racz im dać Panie...

KRONIKA PARAFIALNA

27.12. 2021. Niedziela Świętej Rodziny. Msza Św. o godz. 11.00 w intencji małżeństw – rodzin obchodzących swoje jubileusze 5, 10, 15, 20 itd. lat wspólnego życia.

Po świętach w styczniu ks. proboszcz Józef Czerwieniec odwiedzał mieszkańców parafii, tych, którzy zaprosili go do swoich domów. Tradycyjnej kolędy wszystkich parafian nie było. Wiele rodzin nowo przybyłych, jak również i innych zapraszało proboszcza do odwiedzin duszpasterskich, poświęcenia domu i rodziny.

Od stycznia porady terapeutyczne z terapeutką od różnych uzależnień są prowadzone w poniedziałki w godzinach 17.00 – 20.00. Zapraszamy do korzystania z fachowej pomocy. /tel. 512 176 080/.

21.03.2021. Rozpoczęcie cyklu nauk przedślubnych dla narzeczonych / po Mszy św. o godz. 17.00/.

21-23.03.2021. Rekolekcje wielkopostne prowadził ks. dr Sebastian Dec – sekretarz naszego Arcybiskupa .

25.03.2021. – Uroczystość Zwiastowania Pańskiego – Dzień Świętości Życia. 21 parafian włączyło się do Dzieła Duchowej Adopcji Dziecka Poczętego.

02.03.2021. – Poświęcenie kapliczki maryjnej w Żabiej Woli.

15.05.2021. – W sobotę przed odpustem parafialnym o godz. 11.00 - 44 uczniów klasy trzeciej przystąpiło do I Komunii św.

16.05.2021. – Zesłanie Ducha Świętego – odpust parafialny i wizytacja kanoniczna przeprowadzona przez ks. biskupa seniora Mieczysława Cisło.

03.06.2021. – Boże Ciało – procesja Eucharystyczna ulicami Ćmiłowa.

20.06.2021. – siostra Anna Kot ze zgromadzenia sióstr Pallotynek - wieloletnia misjonarka w Kamerunie opowiadała o swej misyjnej pracy. Parafianie wsparli ją swoimi ofiarami - 3350zł.

25.06.2021. – Ks. biskup Mieczysław Cisło udzielił sakramentu bierzmowania 51 uczniom klas ósmych.

22.08.2021. – zbiórka ofiar na leczenie i operację nóżek dziecka Wiktorii z parafii Krzczonów – 3576,05 zł.

02.08-10.09.2021. – Ks. prałat Józef Ciesielczuk - misjonarz z Brazylii przebywał wśród nas mieszkając w plebanii i spędzając zasłużony urlop.

13.09.2020. Pierwsze zebranie organizacyjno-formacyjne z rodzicami i dziećmi klas trzecich przygotowujących się do I Komunii Św.

19.09.2021. Spotkanie organizacyjno-formacyjne z rodzicami i młodzieżą klas ósmych przygotowującą się do bierzmowania.

03-05.12.2021. Rekolekcje adwentowe prowadzone przez ks. kan. Kazimierza Kuśmierzka – długoletniego pracownika naszej kurii archidiecezjalnej.

08.12.2021. W uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny po Mszy św. o godz. 11.00, przeżywaliśmy GODZINĘ ŁASKI. Modliliśmy się przed wystawionym Najświętszym Sakramentem do godz. 13.00. (8 grudnia 1947r. w bazylice w Montichiari /czyli Jasna Góra/ Maryja przekazała włoskiej pielęgniарce; „Życzę sobie, aby każdego roku, w południe obchodzono Godzinę łaski dla całego świata. Dzięki modlitwie w tej godzinie, ześle wiele łask dla duszy i ciała. Będą masowe nawrócenia. Dusze zatwardziałe i zimne jak marmur poruszone będą łaską Bożą i znów staną się wierne i miłujące Boga. Jest moim życzeniem, aby ta Godzina była rozpowszechniona. Wkrótce ludzie

poznają wielkość tej Godziny Łaski ”).

SPRAWY GOSPODARCZE

W lipcu przeprowadzono prace na frontonie kościoła i kołnierzach przy dachu. Odbito tynk przy przeciekach i różnych pęknięciach – zarysowaniach, położono siatkę i tynk, pomalowano; a wokół umocnień krzyża położono styropian, siatkę i zrobiono nową obróbkę blacharską.

W październiku przeprowadzono remont elektrycznego napędu dzwonów – wymieniono wiele elementów elektronicznych.

W najbliższym roku planujemy przystąpić do wykonania witraży okiennych na chórze kościoła. Na chórze jest pięć okien – w sumie 53m². Pierwszym etapem będzie wykonanie trzech okien: środkowe z Duchem Świętym i dwa obok. Później w miarę możliwości będą wykonywane następne okna. A wykonawcami będą witrażyści z Lublina, którzy robili witraże w wielu lubelskich kościołach.

6.12.2021. zakupiono 1610 litrów oleju opałowego do ogrzewania kościoła.

DZIĘKI OFIARNOŚCI PARAFIAN I INNYCH
OFIARODAWCÓW MOŻEMY
KONTYNUOWAĆ PRACĘ PRZY
KOŚCIELE, PLEBANII I WOKÓŁ
KOŚCIOŁA.

BÓG ZAPŁAĆ ZA ZROZUMIENIE I
SKŁADANE OFIARY OSOBIŚCIE CZY TEŻ
DROGĄ INTERNETOWĄ WPLACAJĄC NA
KONTO NASZEJ PARAFII !

Ksiądz Proboszcz Józef Czerwieniec

Materiały, zgłoszenia oraz inne propozycje wspól-
pracy prosimy przysyłać pod adres
gazetka.jestesmy@gmail.com lub składać
bezpośrednio u Księdza Proboszcza.
Uwaga: prosimy o nadsyłanie ilustracji
do artykułów jako osobnych plików
Numer gazetki jest dostępny w wersji elektronicznej na
stronie parafii: <http://cmilow.kuria.lublin.pl/>

Jesteśmy – pismo parafii Św. Ducha w Ćmiłowie
Zespół redakcyjny: ks. kan. Józef Czerwieniec,
Joanna Kumor-Mielnik, Sławomir Mielnik.

e-mail redakcji: **gazetka.jestesmy@gmail.com**

ADRES REDAKCJI: Parafia Św. Ducha w Ćmiłowie,
20-388 Lublin 6, tel. 081 751-80-70

KONTO PARAFIALNE:
81 86 85 0001 0008 2703 2000 0010
Rejonowy Bank w Bychawie